

Arrest

nr. 113 662 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 16 juli 2013 een derde asielaanvraag in. Het Bestuur weigerde op 25 juli 2013, onder een bijlage 13^{quater}, die derde asielaanvraag in overweging te nemen. Het betreft de bestreden beslissingen:

Ten aanzien van UK

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten UK

geboren te Tbilisi, op (in) (...)1965 en van nationaliteit te zijn : Georgië die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/07/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 7 juni 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 juni 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 november 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 3 januari 2013 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 18 januari 2013 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 februari 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juni 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 16 juli 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart van zijn dochter Tina, een geboorteakte van zijn dochter Tina, een attest van de gezondheidstoestand van zijn dochter Tina met vertaling naar het Nederlands, een attest van een advocaat dat zijn dochter een rechtszaak opstartte met een vertaling naar het Nederlands naar voren brengt, dat de betrokkene verklaart dat zijn dochter werd verkracht en dit omwille van hem waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van de verkrachting van een dochter tijdens de behandeling op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest dd. 19/06/2013, dat hij tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag ingaat op een verkrachting van een dochter Tina dd. 03/07/2013 terwijl de rechtszaak van deze dochter reeds werd ingespannen op 20/06/2013, dat de vrouw van de betrokkene deze gebeurtenis in juni 2013 situeert, dat, wat er ook van zij, de beweringen van de betrokkene dat wat zijn dochter is overkomen op hem betrekking heeft, loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, zonder enig bewijs, dat deze verklaringen van de betrokkene terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn vrees waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat, er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01/07/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen..."

Ten aanzien van JS

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten JS geboren te Armavir, op (in) (...)1967 en van nationaliteit te zijn : Armenië die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/07/2013 (2) Overwegende dat de betrokkene op 25 april 2012 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 25 april 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 juni 2012

een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 november 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 3 januari 2013 een tweede asielaanvraag indiende en haar dossier op 18 januari 2013 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 februari 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juni 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 16 juli 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart van haar dochter Tina, een geboorteakte van haar dochter Tina, een attest van de gezondheidstoestand van haar dochter Tina met vertaling naar het Nederlands, een attest van een advocaat dat haar dochter een rechtszaak opstartte met een vertaling naar het Nederlands naar voren brengt, dat de betrokkene verklaart dat haar dochter werd verkracht en dit omwille van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag melding maakte van de verkrachting van een dochter tijdens de behandeling op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest dd. 19/06/2013, dat de man van de betrokkene tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag ingaat op een verkrachting van een dochter Tina dd. 03/07/2013 terwijl de rechtszaak van deze dochter reeds werd ingespannen op 20/06/2013, dat de betrokkene deze gebeurtenis in juni 2013 situeert, dat, wat er ook van zij, de beweringen van de betrokkene dat wat haar dochter is overkomen op haar man betrekking heeft, loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, zonder enig bewijs, dat deze verklaringen van de betrokkene terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar vrees waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat, er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01/07/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Aangezien verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij:

- dat de niet betwiste gebeurtenissen i.h.b. de verkrachting van hun dochter geen rechtstreekse betrekking heeft op verzoekers hun problemen in Georgië;
- dat de link tussen de verkrachting en de vervolgingen aldaar loutere en gemakkelijke beweringen zijn;
- dat verzoekers geen bewijs naar voren brengen waaruit zou kunnen blijken dat de verkrachting van hun dochter rechtstreeks aan hun problemen gerelateerd is;
- dat er in casu derhalve geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers;
- dat deze gegevens al reeds geoordeeld werden door de Belgische asielinstanties, quod certa non;
- dat verzoekers daarom geen nieuwe gegevens aanbrengen;

Aangezien verzoekers de stelling zijn toegedaan dat er in casu nieuwe gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, die de oorzaak vormen van hun oorspronkelijke vlucht uit Georgië; Aangezien verzoekers doorheen hun vorige asielaanvragen steeds melding hebben gemaakt dat hun gezinsleden in het land van herkomst in gevaar verkeren en het slachtoffer dreigen te worden van zeer ernstige vergeldingen vanwege hun agressors; Aangezien dit juist de reden is waarom verzoekster op een latere datum naar België is gevlucht om haar echtgenoot te komen vervoegen in België aangezien zij zelf werd bedreigd in Georgië; Aangezien verzoekers in casu twee primordiale stukken naar voren hebben gebracht n.l. een medisch attest inzake de vastgestelde agressieve verkrachting van hun dochter door twee mannen en een attest vanwege de raadsman van de dochter dat er op heden een rechtszaak hangende is ingevolge deze brutale verkrachting; Aangezien er in casu geen enkele contradicties zijn in de verklaringen van verzoekers waaruit verwerende partij haar stelling van ongeloof kracht zou kunnen bijzetten; Aangezien verzoeker per vergissing de maanden juni en juli door elkaar heeft gehaald, waarbij verzoekster dit misverstand onverwijd heeft rechtgezet tijdens het verhoor, wat in casu als geen contraindicatie wordt weerhouden in de bestreden beslissingen; Aangezien verzoekers hun dochter op brutale wijze verkracht werd door minstens twee personen en dat dit misdrijf op generlei wijze betwist wordt door verwerende partij; Aangezien verwerende partij minstens aan verzoekers de nodige tijd had moeten geven om het onderzoek ter zitting af te wachten om daarna te concluderen dat de verkrachting van verzoekers hun dochter niet het rechtstreekse gevolg is van de gekende problematiek van verzoekers, temeer daar deze strafrechtelijk onderzoek aangevat is op 20.06.2013 (niet zo lang geleden dus) ! Aangezien het medisch attest expliciet handelt over een ernstige aantasting in de buik de welk vanzelfsprekend het gevolg is opzettelijke slagen en verwondingen en spermacellen van twee verschillende mannen; Aangezien de agressieve verkrachting van verzoekers hun dochter door een georganiseerde groep van minstens twee mannen geen plotse toeval kan zijn; Aangezien verwerende partij zo ver als nodig zelf de nodige onderzoeken had kunnen voeren inzake de informatie aangaande deze rechtszaak, wat in casu niet gebeurd is; Aangezien verwerende partij minstens het strafrechtelijk onderzoek had moeten afwachten of aan verzoekers bijkomende stukken had kunnen vragen inzake de specifieke inhoud van de door hun dochter neergelegde klacht; Aangezien verzoekers nog steeds ernstig voor hun leven en voor het leven van hun dochter vrezen, die thans ondergedoken leeft in het land van herkomst; Aangezien verzoekers nogmaals opmerken dat verwerende partij de waarachtigheid en de echtheid van de bijgebrachte stukken niet betwist en dat er in casu niet afdoende wordt gemotiveerd waarom deze stukken geen betrekking zouden kunnen hebben op de problemen van verzoekers daar de verkrachting door minstens twee personen is uitgevoerd op zeer agressieve wijze; Aangezien verzoekers echter blijven volharden in de problemen in het land van herkomst en al het mogelijke deden en thans doen om zoveel mogelijk bewijsstukken hierover te verzamelen; Dat het tevens geen toeval kan vormen dat verzoekers hun dochter plots verkracht wordt; Dat verzoekers zich genoodzaakt voelen om opnieuw hun kansen te wagen door hun huidige asielaanvraag; Echter worden zij hierover weer niet gehoord en niet in de mogelijkheid gesteld om hun opmerkingen te formuleren aangaande de bijgebrachte stukken en de nog bij te brengen stukken inzake de stand van het onderzoek; Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging; Verzoekers koesteren een gegronde vrees voor vervolging, waarvoor zij niet de bescherming van de autoriteiten kunnen inroepen, temeer daar zij van Jezidi afkomst zijn de welk een onderdrukte minderheid vormt in Georgië; Dat verzoekers hun land zijn moeten ontvluchten wegens gevaar voor hun fysieke integriteit. Dit is derhalve de reden waarom zij niet naar Georgië kunnen terugkeren; De asielzoeker bezit de plicht de waarheid te vertellen en moet alle elementen in een geloofwaardige en samenhangende verklaring naar voor brengen, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker zelf¹. Deze bewijslast gaat echter niet zo ver dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden. Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat. In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt. De behandelende instantie moet de verklaringen vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig, wat in casu duidelijk niet gebeurd is; Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden. Dat de elementen van verzoekers' asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan middels de bijgebrachte stukken uit het land van herkomst; Verzoekers leven en dat van hun dochter werd bedreigd en dat het niet zeker is dat hun leven niet opnieuw in gevaar zou zijn wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Georgië gelet op de brutale en agressieve verkrachting van hun

dochter Tina; Dat op zijn minst verzoekers had moeten gehoord worden om hun nieuw verkregen informatie over de thuissituatie te kunnen verduidelijken of bijkomende stukken naar voren te brengen inzake het strafrechtelijk onderzoek in Georgië; Dat verwerende partij dit echter weigert en louter aanhaalt in de motivering dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt en geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen dat alsof de verkrachting van hun dochter betrekking zou hebben op de door hun gekende problemen; Dat derhalve de bestreden beslissingen niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht; De motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk; "De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (Rv.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; Rv.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; Rv.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519); 'L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient'. (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989). In casu kan niet worden betwist dat de bestreden beslissingen een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht; In casu zijn de bestreden beslissingen in elk geval niet afdoende gemotiveerd; "Dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt : in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen...."(BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1994-95,34). Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is; Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THIJS, nr. 24.651, 18september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43); Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden;"

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, daar het gaat om een derde asielaanvraag. Dit artikel bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het begrip nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Bovendien oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die

van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

Verzoeker legde volgende documenten voor bij zijn derde asielaanvraag:

- een geboortebewijs (kopie) van zijn dochter TF;
- een huwelijksakte (kopie) in het Georgisch als bewijs dat ze haar naam heeft veranderd in F;
- kopie van haar paspoort met haar adres als bewijs dat ze in Georgië woont;
- attest van gezondheidstoestand medisch formulier nr. IV- 100/a opgesteld in het Georgisch (origineel) en vertaling in het Nederlands;
- uittreksel S/S zaak 0049278 van associatie van advocaten van Georgië (origineel) + vertaling in het Nederlands.

Verzoekende partijen halen als nieuw element de verkrachting van haar dochter aan, door verzoeker gesitueerd in juli 2013 en door verzoekster in juni 2013.

Verzoekers laten volgend determinerend motief ongemoeid: *“Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn vrees waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.”*

De bewering dat haar dochter werd verkracht om de redenen die verzoekende partijen gehad zouden hebben en aanleiding hebben gegeven tot verlaten van het land en een eerste asielprocedure in te dienen, is een loutere bewering zonder enig bewijs. Aan de vluchtmotieven van verzoekende partijen werd reeds door de commissaris-generaal, in de eerste en tweede asielprocedure, geen geloof gehecht, wat eveneens bevestigd werd door deze Raad.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in het betoog dat de *“verwerende partij minstens het strafrechtelijk onderzoek had moeten afwachten of aan verzoekers bijkomende stukken had kunnen vragen inzake de specifieke inhoud van de door hun dochter neergelegde klacht.”* De bewijslast rust immers op de verzoekende partijen.

Verzoekende partijen beperken zich tot algemeenheden en vaagheden zonder de motivering van de bestreden beslissingen zelf *in concreto* te betwisten. Zij maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen gesteund zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Zij maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissingen gaan in op alle door de verzoekende partijen aangehaalde verklaringen en bijgebrachte elementen.

In tegenstelling tot wat zij beweren, blijkt uit de bestreden beslissingen dat er bij de derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de voorgelegde stukken en de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt niet dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissingen zijn zowel formeel als materieel gemotiveerd en gesteund op een correcte feitenvinding.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC